

התאחדות ציונית-סוציאלית של פועלי איי "אחדות-העובה"

DOC 04470

קונטֶרְטָם

יוציא את לשבוע.

٦٣

ברך חמישי - יד.

הַתְּנִינָה

א החלטות המועצתה.
ב בזיגזיגים יול בראונשטיין, מילן קומיסקי וויליאם ג'יימס.

ב) סדראות והאוצרות השוקרים – ג' – ב' – א' – ג' – ב' – א'

בְּשַׁעַר בְּשַׁעַר וְבְּשַׁעַר הַקָּרֵב וְבְּשַׁעַר הַעֲלֹמִים וְבְּשַׁעַר
גִּבְעָן גִּבְעָן וְבְּשַׁעַר גִּבְעָן וְבְּשַׁעַר גִּבְעָן וְבְּשַׁעַר

אוסף כליהובודה אמריקה – – – ח. ארנרייך

ישומת הכהלים.

ב Zionot-Hatsotsialit: אַמְרִיקָה.

ט – ניגולם: איזוהי רטוריה של קואופרטיביו החלו"ע בליטא.

בבבש. פפבו שט אט האטם = אַבְּנוֹתָה פֻּנְבָּאָר

וְהַרְחָרוֹת: לִיּוֹם פִּינְסְקֶר — הַרְחָרָה אֲמֵנְזָבְּרָה — אַבְּנָה פְּרָזְבָּן

געל ה"בקורת העצמאות"

תורמים: א) מדר' משפט; ב) "בצער ובההמראות"; ג) גזירות.

ונעבודת; שכונה ברוכוב **בָּתְהַ** – **בָּתְהַ** – **בָּתְהַ**.

וְגַדְעָנָה שֶׁ-זָהָב

געולוי זדונז: להרתקאות הונגראט; ה-טחים, וברוקט.

כתביהם: משפט-הביבורה – נס – נס – נס

חיטאים והחיתשות הדרשה — — — חנוֹן.

רכות, מודיעות וידיעות-משפחה.

אומרמוֹן אַבְרָהָם בֶּן־אַבְרָהָם

/ 13.1.1922 2 37

להקפייא את דמנו מבלי הסתיע באצצעי אחויזות-עינים כאלה.

אם כספר בלהות — הרי היה חתימה שחתה טאר. כי אמר הבנקאי:
„פרוייה שהגעתם אליה על האז היה לפני הטלהה באה לכם בערך הורות לה
שהקדמתם את יתר הארץות בהקצת מישטר התעשיית בזמן רם. הפח הכספי
המוחץ גם לתשעה ונס לצי שלכם. הקלאותכם הספיקת לכם מון רק למאה ימים
בשנה, אך את המותר עליה בידכם לקנות מבחוין.“

“עג שני דברים עמד מצב זה. האחד — כי האנויות שתבייאו אליכם שבר
טהויל הובילו מאטכם מהם בדרכן חזקה; והשני, כי השקעתם בחוץ-לאירן חון
לפלוניים, ואת רביהם גביהם במון. נוסף לזה נהנה מטהרכם מזיל העבודה. קרוב
לחברות הטלהה עבדו במסילות היבול שלכם 100.000 איש אשר קיבלו שברים
וז ליש לשבוע או פחות. ובכעריכם הצפוניים יש לראות עוד כיום גען וחלש,
בניאדים המעדים בנוף על מוניות גרוועיס וזה שלשה דורות או יותר.

„ועתה הנידרינה וראו את מצנכם כיו. העוד מתקבל שבר נכח, אך
פעולתו אינה עולה על זו שלפני הטלהה, ואפשר, כי עוד פוחתת הנך; רום ההון
אשר השקעתם בחויל החליף את בעליו בשאץ הטלהה; אין הוא נושא לבם יותר
את מס המון.“

„את עריפכם הווער טוב, זו נדרניה, אבדתם בידים. לעולם לא תובל לקנות
את פיריות-תעשיותכם, כל עוד הכספיים מתקפס יעדוו. ואשי' עוד רע מזה —
טשר הפתם שלכם נהרט, ובעצמכם אלצתם את נדרניה להרטו, עי הטיליכם עליה
את מס הפסם, להוציא לחויל.“

„ולבסוף — שוקינס שמעבר לשם הצעצצמו. ועוד יעדוו בצעצום, יען
חוין גאנש ארפיה פונג נס בחם, בעוד שאת כמות הסחרות האירופיות אשר יש
עה ביכלהם לרכש — קונים הם בהכרה גרמניה. נראה לי, כי לעולם לא ישוב
סחר-הוחץ שלכם לאותנו.“

„ואם כך — מה יהיה בסופכם? מובן שתוכלנה לקרות עוד עלויות וירידות
במשך הזמן. זטנעה תוכלו עוד להתקרנים משיזמן עצמכם. אך לאחרית הכל —
חיה שאלת המון המכרצה. ועתה הנידרינה לוי: היה איזה יסוד שהוא לשער,
בי יעלה בידכם לפרט על האז היה ישוב בן יותר מ-20,000,000 איש? לדעתך — אין,
ואז — מה יהיה גורלם של 30,000,000 הנוגדים? מסדר-מה מהם יוכל להגר,
אך הנירת כלם אינה בגדר האפשרות. הזמן לא יספק לחתורה רחבה-טרחה בזאת!“

ונם אין מקום במושבותיכם לאוכלוסים עצומים כאלה של בני ערד.“
כהנה וכנהה דבר הבנקאי, הוא ספר את ספורו יפה. עליה על שלבי ההגנון
אל המשקנה האחורונה. חמק אותה במספרים סטטיסטיים, אשר אין בכח זכרוני
לחזר עליהם. עם גמר הספר נעשה קלו רציני ומחידר. אך לעזרו הרוב של
הטאפר לא עשה הספר עליינו את הרישום התקוווה. איש מאתנו לא רעד. הדברים

37)

12.1.1922

3

בָּעוֹלָם

אנגליה ורוסיה.

נתקנסנו למעונו של בנקאי אחד אמריקאי*, אדם בעל מחשבה חפשית
ושכל חי, ואשת שמו מפורה טעביה האטלנטית מזה, כאשר מפורה הוא בארץ.
התישבנו מסביב לאח המבוועת, ולאחר שענו בתכניתו העמינית של אותו בנקאי
בחבריו יסוד בנק ביזילאומ, הצע הלה לפניו לפתע בהתאם שעשו ישן נושא.
וכן היו דבריו: "חבה ואספה לכמ ספור בלחות, אשר לשמעו חשבו מרעים".
מיshawו מאתנו הצע לכבות את האור, לשלוות הרושים, אך הוא קיבל על עצמו

* ברי טפק — פרנק נידלייט, הפיננסיטט הליברל היהודי, אשר בקר את קין ב-1910, הוא
שזהה עתה בזונדרון וווטק — מלבדה בתכנית שמודה עלייה במאמר — בעבור הצעת-תבנית, אשר על פיה
יצאו תשלומי חובותיהם של מדינות אירופה לארכוזיה-הברית על הקמת ההרים במרכזי אירופה ובווטק.

גם לא הפתיעונו. זה שנה לפחות, שספרות-בלחות זה חופף על ראשנו. שנים מאתנו ספרוחו כבר, כל אחד כדרנו, בקהל. אחד מאתנו פתח את הוכחות הוא טען, כי אכן, יש בין סבות היורדות כלום, אשר אין אנו שליטים בהן לשנותן, אך לנו נישם גם אחרות אשר מקורן בתעלול-השגעון של נרפי, וסלוון בידינו. פה אחד הבטחנו את בעל-הבית שלנו, כי דעת-הקהלanganlia נמלת לקרה בקרות המשעיפים הכלכליים של האמנה. והן אין החורבן הכלכלי דבר הבא כחתקף, ויש לסמו על השבל האנושי, כי יתחיל לעבור נטרכן בטרם תגעה הארץ למדרגת מותרעב. עם כל כסלוותינו הננו עם, אשר דבר-היותו תלוי זה מאות שנים בסחר-חוץ הכריוו והרגילו לחשב בדרך בין-לאוטית.

„נכון טאדי“ — נפל משנהו לתוך הרובור — אנו עם בני-תרבות. כך גם הנגרמנים. היה בנו ההרגשה, כי אומות העולם תלויות זו בזו, ההרגשה שהנה חמצית המחשבה התרבותית. אך היכולים אנו לבדנו לבטל את מעשה-ירושיל ולהסביר את אריפה לאוינה? טעינו פלאים, בחתנו הסכמה לפירוק-הנשך הגמור של גורמנית. התוצאה היא — פי השלוון הצבאי על היבשת נתון כלו. בידי צרפת ובוניה — פולניה, סרביה, רומניה.

בנדון זה אין הצרפתיים עם בני-תרבות. הם מספיקים לעצם — במובן הכלכלי, ומשומיזה אינם מסוגלים לחשב באפן בין-לאומי. אם ישא הרוח את אריפה כליה — הם יובלו תמיד לכלכל את עצם. וכן גם הפולנים, והסרבים, והרומנים.

חוודו של משור העזיזה האירופית נועין, לדברין, בשאלת-הamazon. לפיכך מעוניינים אנחנו, והגרמנים והאיטלקים בהשכת התנאים למצם הטבעי. אך להקת האומות אשר צרפת בראשה לעולם לא תירא רعب. ואין ליחל לשוד זה, כי ירצה מוסר השכל. והיא תשלוט על אריפה בחילותיה. וחלשי אמר: „בכל דבריו היושם המר על המzon ועל האוכלוסים שוכחיםנו את רוסיה, ועל הכל את סיביריה. לאורך נהרותיה האדרורים משתרעות כבורות אדמות-בהתולה די רחבות להספק מזון לכל 80 מיליון אוכלוסינו, אשר חרצה את דינם למota ברעב.“

או בחתמי גם אני את פי ואומר: „אין כל צורך להוכיח לבת עד סיביריה. גם במדנו רוסיה אפשר להכפיל מיד את שטח הפלחה עי השבחת שמת העבודה. בעת מוביירים שם מדי שנה את מהцит האדמה. האקרים אינם עמוקים חרוש, אינם מזבלים ואי-נס יקלים להנ Higgins מהזר ורעים. הענבה הממצועת הנה רק חמשת שעריהם. עינו במזמין ומצאתם, כי זאת היא מושגיהם הרומיים בראשית ימיה של הרפובליקה. זה יבולת של חקלאות ברברית, ראשונית. הענבה האפשרית היא

עשרות וחמשה שערים; ענבה משנים-עשר עד חמישה עשר שערים הננה דבר רגיל בקהלות התרבותית. מארכתה השחורה הדרשנה של אוקראינה מוציאה האכר הרוטי את חצי הענבה, אשר הגבני המשוער המදע קיבל מן החול הזהיח של פרוטיסטי, עם השימוש בחמרי זבול ובטכנות, ועם הכנסת ארגון קוואופרטיבי — ברורו, כי ענבת התבואה של רוסיה מלפני המלחמה חונפֶל פִי ארבע במשך עשר שנים או פחות".

"בן" — אמר הבנקאי, "אתם חשלחו להם אולי טרקטורים. אם כך — תצטרנו תחילה ללמד את האכר הרוטי תורה ודעת. אי אפשר להכניות חקלאות מדעית אל איין, אשר רק חמישה מכל מאה אניות יודיעים קרא".

או אמרתי לו, כי מספרים אלה — עבר זמנם. המהפקה שנתה את הכל. האבא האדם הוא בית-ספר, אשר כל חיל למד בו בזמנ שאיינו לו חום. בכל בית-הורשת קומיס שעוורי-ערב. בעיר השדה מנחת המשמלה מפקודה לפקוודה כלוחות-צבא קבוצות אורותים תשכילים ושולחות אותן אל הקרים, ללמד את האקרים קרא. המלחמה בעברות מאורגנת ומתחנלת בעלי הרוף. בקרוב קשה יהיה למצא בין הדור העתיק, אפילו בכפרים, אדם שאינו יודע קרא.

הספהטי לספר על ההרצאות בקהלאות שנערכות בכפרים ועל נתיחה-ספר הכנסריים אשר ראיתי. ספורתי על העהנונים הכנסריים הנקנים והנקראים בחשך. מארבעת עמודי העthon מוקדים שנים לשערורים קליטים בקהלאות, מודפסים באותיות-צולות ומלוים בהרבה תמנות פשוטות. נשלחה-נא רק אנו דיו מכוונות — את עגנותה החרואה יעשו הסוכנים עצם.

וכן הילך ספור-הבלחות חמס. כלנו נשאנו עינינו אל רוסיה ובכה בקשנו את חפתורון לשאלת אוכלוסינו. אותע שלושים המלויינים של אנשי איינו שנראו גדרועים לכלה, מייצ'יכ'ולת להשפיר להם מה'יל, היו עתה בעינינו כמתים ששבי'ו למחיה. ראיינו אותם והנה הם שוקדים בחריצות על מלאכתם, עושים כלים וצרבי-תלישיה שונות להדלים בחטא רוסיה. גם מרתחו השחורה של בעל-בנתנו הבנקא-ענבה, והוא אמר:

"אני אסכין, כי רוסיה היא פתחה-התקווה היהידה שלכם. אך הוונא זריזים בזזה".

בלתי הביתה עברתי על פני אחד הנגרשים הפנוים — אלה ששנשו בימי המלחמה לגדול כרוב מפוזם ותפוחי-אדמה פטושים. והרהורתי: עם מיזה בימיינו לנו. פחד הרעכ. — יש בו כדי להניחנו להחאמצות רבה וגס גילה בנו כשרון-בצאה בפודה לא מעטה. בחירות הצולות מושטחות סביבנו זדרנו את גליה-האשפה מרבות-הכחים, להעמידה עליהם מעט מזון. וכיום זהה נפקדים אנו יבשת שלמה להזות לשמה".

רק שנים אחדות עברנה — וכלנו נראה את אשר היה הבנקאי האמריקאי, השאלה העומדת בפנינו כיום איננה להפתל עם משבב של חסר-עבדה בzychולו. השאלה היא להשபור לאוכלוסינו החיים על התעשייה. אך אם נשב בחוק ידים נמצא בעוד שנים אחדות, כי כבר אהנו את חוווד. אין לא תוכל רוסיה לחכמתה בעוד שנות אחדות, כי נושא אהנו את חוווד. אין לא יכול ברילקפרון להקמת הריטותיה עד אין סוף.

בקשה, ספרו שם את האמת!

מלאות יהדות פונגראיה נסעה אל אהנו בני ישראל באמריקה. היא נעה שמה לביקש עזורה. עזרה מאת אהנו, באמריקה, בשבייל — כן; בשבייל ממשלה הונגריה, המתחסח עבשו נטליות של חבלת, במסות יהודות זעמת נפשה. כן; בשבייל אוthem הרוצחים, שהעלן את הרצחות למלעת גאניות, לירוי פשרון יוציא מן הכלל, שבוגן חלנייצקי ונדוידיו יאדימו מבשת לשלט טוני המיתות המשונות, "שנשרון זה חמוץ" בשבייל בנותינו וילדינו. בחבה נדלה, בדברים היוצאים מן הכלב ובחוצה של זונץ סוררה ואמר להם: — אני מודה לכם על מפעלכם הקדוש ומקש מאתכם: בבקשה אלני, מסרו לארכט-בדת באמריקה את מצב היהדות בהונגריה כמו שהוא, ספרו שם את האמת המורה. ספרו, בבקשת, את האמת. כך אמר להם הנրף, ראש הרוצחים הטורוני-חתונגולים שבאוורופת, הרוחצים בדם בחולות זונקם מהם, שיאמר שע: "שאנו אבא, שהודים בהונגריה עלו עבשו דורך תקופה קשה — אך הוא, הנרף בטהולן הוא מכבר את היהודים" — וכן הלאה, כנהוג אצל פושע קלסי, הבא להגדיש את סאות נכלתו בחוץ דיפלומטי.

בקשה: ספרו שם את האמת. כן, כן. את זה טבקשים גם אנחנו, פליי ארץ הונגריה שבארץ ישראל, מאת שליחי גרע בטהולן: — בבקשת, ספרו שם את האמת. ספרו נא את שלשות-הרצחות האiomות, ההולכת זמתנקת שם את שאורת אהנו בארץ החופש הקלי. ספרו נא, אך קוטפים שם יהודים ברוחוף, שופדים אותו עשרה-עשרה במות ברזל וויאטים בטהולות הצ'ארך' לצעקות המנתר שטחים. ספרו נא, אין חותמים נבורי-הנורדי הלאומי חתיכות מבשר ילדים חיים ומאנילים בהן את כלבי שעשו נשיים. —